

DOMSTOLENS DOM

den 4 april 2000 *

I mål C-269/97,

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av P. Van Nuffel och G. Berscheid, rättstjänsten, båda i egenskap av ombud, delgivningsadress: rättstjänsten, Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg, Luxemburg,

sökande,

med stöd av

Europaparlamentet, företrätt av avdelningschefen J. Schoo, rättstjänsten, och byrådirektören E. Waldherr, rättstjänsten, båda i egenskap av ombud, delgivningsadress: Europaparlamentets generalsekretariat, Kirchberg, Luxemburg,

intervenient,

* Rättegångsspråk: franska.

mot

Europeiska unionens råd, företrätt av chefen för rättstjänsten J.-C. Piris, och juridiska rådgivarna J. Carbery och M. Sims, båda vid rättstjänsten, samtliga i egenskap av ombud, delgivningsadress: Europeiska investeringsbanken, direktoratet för rättsfrågor, generaldirektören A. Morbilli, 100, boulevard Konrad Adenauer, Luxemburg,

svarande,

angående en talan om ogiltigförklaring av rådets förordning (EG) nr 820/97 av den 21 april 1997 om upprättande av ett system för identifiering och registrering av nötkreatur och om märkning av nötkött och nötköttsprodukter (EGT L 117, s. 1),

meddelar

DOMSTOLEN

sammansatt av ordföranden G.C. Rodríguez Iglesias, avdelningsordförandena D.A.O. Edward och L. Sevón (referent) samt domarna P.J.G. Kapteyn, C. Gulmann, J.-P. Puissochet, P. Jann, H. Ragnemalm och M. Wathelet,

generaladvokat: A. Saggio,
justitiesekreterare: R. Grass,

med hänsyn till referentens rapport,

och efter att den 18 maj 1999 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

- 1 Europeiska gemenskapernas kommission har genom ansökan, som inkom till domstolens kansli den 22 juli 1997, med stöd av artikel 173 i EG-fördraget (nu artikel 230 EG i ändrad lydelse) väckt talan om ogiltigförklaring av rådets förordning (EG) nr 820/97 av den 21 april 1997 om upprättande av ett system för identifiering och registrering av nötkreatur och om märkning av nötkött och nötköttsprodukter (EGT L 117, s. 1, nedan kallad den ifrågasatta förordningen eller enbart förordningen).
- 2 Den 2 oktober 1996 lade kommissionen fram två förslag till förordning. Det ena förslaget rörde införande av ett system för identifikation och registrering av nötkreatur (EGT C 349, s. 10), och det andra rörde märkning av nötkött och nötköttsprodukter (EGT C 349, s. 14). Båda förslagen grundades på artikel 43 i EG-fördraget (nu artikel 37 EG i ändrad lydelse).
- 3 Den 19 februari 1997 diskuterades dessa förslag gemensamt i kammaren i Europaparlamentet, varvid parlamentet föreslog en ändring i förslaget angående märkning, nämligen att artikel 43 i fördraget skulle ersättas av artikel 100a i EG-fördraget (nu artikel 95 EG i ändrad lydelse). Parlamentet föreslog ingen sådan

ändring vad avsåg förslaget rörande identifikation och registrering av nötkreatur, men föredraganden, understödd av andra som hade yttrat sig, uppmanade kommissionen att även i detta förslag ändra den rättsliga grunden till artikel 100a i fördraget.

- 4 Kommissionen förenade senare de två förslagen till förordningar och lade den 7 mars 1997 fram ett ändrat sammanslaget förslag grundat på artikel 100a i fördraget (EGT C 100, s. 22).
- 5 Den 21 april 1997 antog rådet enhälligt den ifrågasatta förordningen, efter att ha gjort egna ändringar i förslaget, bland annat genom att välja artikel 43 i fördraget som rättslig grund.
- 6 I avdelning I i den ifrågasatta förordningen organiseras ett system för identifiering och registrering av nötkreatur. Enligt artikel 3 i direktivet omfattar detta system öronmärken för individuell identifiering av djur, databaser, pass för djuren, och individuella register som skall föras i alla anläggningar. Bestämmelserna om detta system ersätter, vad avser nötkreatur, motsvarande bestämmelser i rådets direktiv 92/102/EEG av den 27 november 1992 om identifikation och registrering av djur (EGT L 355, s. 32; svensk specialutgåva, område 3, volym 46, s. 32).
- 7 Avdelning II i den ifrågasatta förordningen rör märkning av nötkött och nötköttprodukter. I direktivet anges att aktörer eller organisationer som så önskar kan märka kött i enlighet med ett system för godkännande från medlemsstaterna, och i artikel 16 uppräknas vilka uppgifter som kan anges på etiketterna. I artikel 19.1 i förordningen föreskrivs att det skall inrättas ett gemenskapssystem för obligatorisk märkning i samtliga medlemsstater från och med den 1 januari 2000, varvid detta obligatoriska system emellertid inte utesluter möjligheten för en medlemsstat att besluta att systemet endast skall vara frivilligt i fråga om nötkött som saluförs i samma medlemsstat. Enligt

artikel 19.4 i förordningen får medlemsstater som har ett tillräckligt utvecklat system för identifiering och registrering av nötkreatur redan före den 1 januari 2000 införa ett system för obligatorisk märkning.

- 8 Kommissionen anser att rådet genom att anta den ifrågasatta förordningen på grundval av artikel 43 i fördraget och i enlighet med de förfaranden som där anges har åsidosatt väsentliga formföreskrifter i den mening som avses i artikel 173 andra stycket i fördraget. Kommissionen menar i första hand att den korrekta rättsliga grunden för den ifrågasatta förordningen är artikel 100a i fördraget och i andra hand att förordningen borde ha grundats på både artikel 43 och artikel 100a i fördraget. I båda fallen borde förordningen ha antagits med tillämpning av medbeslutandeförfarandet.
- 9 Enligt kommissionen borde artikel 100a i fördraget ha använts som rättslig grund, eftersom förordningens huvudsyfte är att skydda människors hälsa, vilket är ett syfte som anges i artikel 129 i EG-fördraget (nu artikel 152 EG i ändrad lydelse), och att parlamentet borde ha fått delta i lagstiftningsarbetet, eftersom det rörde sig om ett så viktigt område.
- 10 Enligt kommissionen antogs förordningen i samband med krisen rörande bovin spongiform encefalopati (BSE) i syfte att skydda folkhälsan. Spårningsåtgärderna hade utformats i det särskilda syftet att bekämpa BSE och hade sitt ursprung i en begäran därom som rådet hade framfört vid den särskilda session som ägde rum den 1—3 april 1996 och som helt ägnades åt BSE. Tanken var att konsumenterna genom de upplysningar som föreskrivs i märkningssystemet skulle kunna känna sig säkra på att det kött som de köper inte innebär några risker för hälsan.
- 11 Det särskilda syftet att skydda folkhälsan, vilket uttrycks i bland annat första och tredje övervägandet i förordningen, är förklaringen till att förordningen inte är tillämplig på svin, får och getter, vilka inte berörs av BSE-krisen.

- 12 Kommissionen anser inte att förhållandet att förordningen rör varor som omfattas av bilaga II till fördraget är tillräckligt för att förordningen skall antas med stöd av artikel 43. Vad avser andra gemenskapsförordningar som till stor del rör varor som omfattas av bilaga II till fördraget — såsom rådets direktiv 79/112/EEG av den 18 december 1978 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om märkning, presentation och reklam i fråga om livsmedel (EGT L 33, s. 1; svensk specialutgåva, område 15, volym 2, s. 130), vilket grundas på artikel 100 i EG-fördraget (nu artikel 94 EG) och artikel 227 i EG-fördraget (nu artikel 299 EG i ändrad lydelse) — har ändringsdirektiven, sedan Europeiska enhetsakten trätt i kraft, grundats på artikel 100a i fördraget.
- 13 Kommissionen har påstått att fördragets upphovsmän haft för avsikt att föreskriva att medbeslutandeförfarandet skall tillämpas vad avser de områden som anges i artiklarna 129 och 100a i fördraget. Det vore ologiskt att bibehålla ett undantag vad avser åtgärder som vidtas i syfte att skydda folkhälsan i de fall åtgärderna rör jordbruksprodukter.
- 14 Enligt artikel 129.1 tredje stycket i fördraget ingår hälsoskyddskraven som ett led i gemenskapens övriga politik. Kommissionen menar att man härav inte kan dra slutsatsen att en åtgärd vars huvudsyfte är att skydda folkhälsan helt plötsligt hör under den gemensamma jordbrukspolitiken i fall då den berör produktion och saluföring av jordbruksprodukter.
- 15 Kommissionen har medgett att domstolen vid upprepade tillfällen har fastslagit att artikel 43 i fördraget utgör den korrekta rättsliga grunden för all lagstiftning om produktion och saluföring av de jordbruksprodukter som tas upp i bilaga II till fördraget, vilka bidrar till förverkligandet av ett eller flera av de mål för den gemensamma jordbrukspolitiken som anges i artikel 39 i fördraget (nu artikel 33 EG) och att sådan lagstiftning kan omfatta harmonisering av nationella bestämmelser på området utan att det är nödvändigt att tillgripa artikel 100 i fördraget (domar av den 23 februari 1988 i mål 68/86, Förenade kungariket mot rådet, REG 1988, s. 855, svensk specialutgåva, volym 9, s. 367, punkt 14, och i mål 131/86, Förenade kungariket mot rådet, REG 1988, s. 905, punkt 19, dom

av den 16 november 1989 i mål C-131/87, kommissionen mot rådet, REG 1989, s. 3743, punkt 10, och av den 13 november 1990 i mål C-331/88, Fedesa m.fl., REG 1990, s. I-4023, punkt 23). Kommissionen anser emellertid att läget har förändrats sedan dessa domar meddelades till följd av att fördraget har utvecklats, bland annat genom att artikel 129 har införts i EG-fördraget genom Fördraget om Europeiska unionen.

- 16 Kommissionen har härvid anmärkt att de direktiv som var i fråga i de sistnämnda målen, där den rättsliga grunden för direktiven hade ifrågasatts, hade antagits innan Europeiska enhetsakten trädde i kraft och att de grundades på artikel 100 i fördraget. Kommissionen har härav dragit slutsatsen att sedan de ovannämnda domarna meddelades har det skett en sådan utveckling av bestämmelserna i fördraget rörande folkhälsan att det finns skäl att ompröva den tolkning som domstolen vid en tidigare tidpunkt har gjort av förhållandet mellan artikel 43 och artikel 100 i fördraget. Kommissionen menar att dess ståndpunkt bekräftas av ordalydelsen i Amsterdamfördraget. I artikel 152.4 b EG anges nämligen att artikel 152 EG är den rättsliga grund som rådet skall använda sig av för att ”med undantag från artikel 37 besluta om sådana åtgärder på veterinär- och växtskyddsområdet som direkt syftar till att skydda folkhälsan”.
- 17 Kommissionen anser därför att det inte strider mot nämnda rättspraxis att anse att åtgärder vars främsta syfte är att skydda folkhälsan men som också rör den gemensamma jordbrukspolitikerna kan grundas på andra bestämmelser än artikel 43 i fördraget.
- 18 Kommissionen har i andra hand hävdats att den ifrågasatta förordningen borde ha grundats på både artikel 43 och artikel 100a i fördraget. Kommissionen anser att parlamentet bör ges tillfälle att delta i lagstiftningsarbetet vad avser ett så viktigt område som folkhälsan.
- 19 Kommissionen anser slutligen att det finns viktiga skäl, bland annat hänförliga till folkhälsan och rättssäkerheten, som talar för att domstolen, om denna bifaller

kommissionens yrkande, med tillämpning av artikel 173 andra stycket i fördraget, skall förklara att den ifrågasatta förordningens verkningar skall bestå till dess nya bestämmelser på området antas av gemenskapslagstiftaren på korrekt rättslig grund.

- 20 Parlamentet anser att förordningen borde ha antagits med stöd av artikel 100a i fördraget, eftersom det görs en uttrycklig hänvisning till denna artikel i artikel 129a.1 a i fördraget (nu artikel 153.3 a EG i ändrad lydelse), rörande konsumentskydd, däri inbegripet skydd mot hälsorisker.
- 21 Parlamentet anser att man genom att ta hänsyn till i vilket sammanhang som förordningen antogs, vilket är en objektiv faktor, lättare kan avgöra vad som var lagstiftarens syfte. I förevarande fall var detta syfte något mer än att endast återställa förtroendet för marknaden för nötkött, nämligen att skydda konsumenter och deras hälsa med hjälp av den bättre information som man uppnår genom registrering av nötkreatur och märkning av nötkött.
- 22 Vad avser den rättspraxis som kommissionen har omnämnt anser parlamentet att den lagstiftning som domstolen hade att pröva i de målen främst rörde marknadsföring av jordbruksprodukter på den inre marknaden och att skydd för folkhälsa där endast var ett underordnat bisyfte.
- 23 Parlamentet anser i likhet med kommissionen att denna rättspraxis inte längre är tillämplig, eftersom dessa domar meddelades innan Fördraget om Europeiska unionen trädde i kraft, varvid artiklarna 129 och 129a tillkom. Dessa artiklar syftar till att uppnå ett förstärkt hälso- och konsumentskydd.

- 24 Parlamentet har även anfört argument som grundas på en systematisk tolkning av fördraget. Enligt parlamentet skall omständigheten att artiklarna 129, 129a och 100a innehåller regler om ett medbeslutandeförfarande förstås så, att fördragets upphovsmän önskade att parlamentet skulle medverka som deltagande lagstiftare vad avser rättsakter som har direkt betydelse för medborgarnas väl. Parlamentet har understrukit att det spelade en ledande roll i utredningen av problem i samband med BSE-krisen och att det tog initiativ i syfte att bättre skydda medborgarna mot faror som är knutna till konsumtion av nötkött. Det skulle strida mot fördragets nyorientering, i riktning mot stärkt medborgarskydd och större ansvar för parlamentet i beslutsprocessen, om regler rörande folkhälsa och konsumentskydd fortfarande skulle antas utslutande med tillämpning av artikel 43 i fördraget. Parlamentet har till stöd för sin argumentation åberopat domstolens dom av den 11 juni 1991 i mål C-300/89, kommissionen mot rådet (REG 1991, s. I-2867; svensk specialutgåva, volym 11, s. 199).
- 25 Parlamentet har i andra hand gjort gällande att förordningen borde ha grundats på både artikel 43 och artikel 100a i fördraget, eftersom förordningen har två syften, vilka inte går att skilja åt.
- 26 Eftersom tvisten rör en formfråga och inte rättsaktens innehåll, har parlamentet yrkat att domstolen, för det fall att den ogiltigförklarar den ifrågasatta förordningen, skall förklara att dess verkningar skall bestå till dess att gemenskapslagstiftaren antar nya bestämmelser på området. Parlamentet har anmodat domstolen att fastställa en rimlig tidsfrist inom vilken lagstiftaren skall undanröja rättsstridigheten.
- 27 Rådet, å sin sida, motsätter sig att man skall ta hänsyn till i vilket sammanhang som en rättsakt antogs när man bestämmer lämplig rättslig grund. Rådet har medgett att sammanhanget kan vara av ett visst intresse för den övergripande förståelsen av rättsakten, men anser att det härvid inte är fråga om en faktor som är avgörande för valet av rättslig grund. Rådet har härvid hänvisat till domstolens rättspraxis, enligt vilken valet av rättslig grund för en rättsakt bör ske utifrån objektiva kriterier som kan bli föremål för domstolsprövning. Bland dessa kriterier ingår bland annat rättsaktens syfte och innehåll (se bland annat dom av den 26 mars 1996 i mål C-271/94, parlamentet mot rådet, REG 1996, s. I-1689, punkt 14).

- 28 Rådet har härvid hävdad att förordningens huvudsyfte inte är att skydda människors hälsa utan att återupprätta balansen på marknaden för nötkött efter BSE-krisen, vilket är ett syfte som hör till den gemensamma jordbrukspolitiken enligt artikel 39.1 c i fördraget, vilket inte hindrar att man samtidigt kan uppfylla vissa krav av allmänt intresse, som att återupprätta konsumenternas förtroende och skydda människors och djurs hälsa. Hälsoskyddskraven, vilka har en indirekt koppling till huvudsyftet, har härvid beaktats i enlighet med artikel 129.1 tredje stycket i fördraget.
- 29 Huvudsyftet uppnås genom att förbättra insynen i villkoren för produktion och saluföring av berörda produkter, vilket borde kunna återupprätta konsumenternas förtroende för nötkött, öka försäljningen och få fart på marknaden (första till fjärde övervägandet). Systemet med identifiering och registrering av djur syftade också till att uppfylla de krav som uppställs i gemenskapens veterinärlagstiftning (femte och sjätte övervägandet) och att underlätta förvaltningen av vissa av gemenskapens stödprogram (sjunde övervägandet).
- 30 Rådet har särskilt erinrat om att det av artikel 12 (och tjugosjunde övervägandet) i förordningen, där det anges att bestämmelserna i förordningen inte påverkar gällande gemenskapsrättslig veterinärlagstiftning, vilken innehåller hälsogarantier, klart framgår att syftet med förordningen inte var att införa precisa garantier på hälsoområdet.
- 31 Rådet har härvid särskilt hävdad att avdelningen om märkning i förordningen, enligt dess mening, har som syfte att förbättra konsumenternas kunskaper om produkten och inte direkt att garantera dem att det kött som utbjuds till försäljning inte kan medföra risker för folkhälsan.

- 32 Rådet anser vidare att även om spårningsåtgärderna förvisso kan underlätta arbetet med att finna djur som lider av sjukdomar, så kan de inte anses som adekvata hälsoskyddsåtgärder för att utrota BSE, eftersom inkubationstiden är så lång för denna sjukdom.
- 33 Med beaktande av förordningens innehåll och syfte skall förordningen anses tillhöra en kategori av åtgärder som reglerar villkoren för produktion och saluföring av de produkter som tas upp i bilaga II till fördraget, såsom avsetts i artikel 2 i rådets förordning (EEG) nr 805/68 av den 27 juni 1968 om den gemensamma organisationen av marknaden för nötkött (EGT L 148, s. 24; svensk specialutgåva, område 3, volym 2, s. 63), i vilken det föreskrivs att det skall vidtas åtgärder som gynnar en bättre organisation av produktionen, förädlingen och saluföringen samt åtgärder som förbättrar kvaliteten.
- 34 Rådet har erinrat om att direktiv 79/112, som kommissionen har omnämnt, inte hör till denna kategori, eftersom det inte rör produktion och saluföring av jordbruksprodukter.
- 35 Rådet har, med hänvisning till den rättspraxis som kommissionen har omnämnt, erinrat om att domstolen härvid bland annat har förklarat att artikel 38.2 i EG-fördraget (nu artikel 32.2 EG) säkerställer att särskilda bestämmelser på jordbruksområdet ges företräde framför generella bestämmelser rörande den inre marknads funktion.
- 36 Rådet har understrukit att den omständigheten att artiklarna 100a och 129 har införts i fördraget efter det att dessa domar meddelats inte utgör tillräckliga skäl för att ifrågasätta de rättsprinciper som följer av dessa domar. Rådet har härvid erinrat om att det i artikel 100a.1 i fördraget föreskrivs att nämnda bestämmelse är tillämplig ”om inte annat föreskrivs i detta fördrag”.

- 37 Rådet har även bestritt att de ändringar som föreskrivs i Amsterdamfördraget innebär att artikel 100a numera är tillämplig, i strid med tidigare gällande rättspraxis.
- 38 Rådet menar att kommissionen har bytt ståndpunkt vad rör den rättsliga grunden för förslaget till förordning, och detta av politiska skäl som har sin grund i ett åtagande gentemot parlamentet.
- 39 Rådet har härvid hävdatt att parlamentets argument rörande fördragets systematik grundas på politisk nödvändighet snarare än på juridiska överväganden. Rådet har erinrat om att det korrekta beslutsförfarandet följer av fastställandet av lämplig rättslig grund och inte tvärtom.
- 40 Den lösning som följer av rättspraxis, nämligen att man måste tillämpa objektiva kriterier vid valet av rättslig grund, är den enda som är helt förenlig med fördraget. Med denna lösning kommer man ifrån institutionernas subjektiva uppfattningar, och politisk opportunism ligger inte lika nära till hands som annars vore fallet. En ändring av rättspraxis skulle leda till att antalet tvister mellan institutionerna skulle öka.
- 41 Rådet menar att talan inte heller kan bifallas med stöd av kommissionens andrahandsargument, nämligen att förordningen borde ha grundats på två rättsliga grunder, eftersom rådet anser att det inte står klart att denna rättsakt har två skilda syften.
- 42 För det fall att domstolen skulle ogiltigförklara den ifrågasatta rättsakten har rådet emellertid yrkat att domstolen skall förklara att dess verkningar skall bestå till dess att en ny förordning antas.

Domstolens bedömning

- 43 Av fast rättspraxis framgår att enligt gemenskapens ordning för kompetensfördelning skall valet av rättslig grund för en rättsakt ske utifrån objektiva kriterier som kan bli föremål för domstolsprövning. Bland dessa kriterier ingår bland annat rättsaktens syfte och innehåll (se bland annat domen i det ovannämnda målet parlamentet mot rådet, punkt 14, och dom av den 23 februari 1999 i mål C-42/97, parlamentet mot rådet, REG 1999, s. I-869, punkt 36).
- 44 Det saknar härvid betydelse om en institution önskar delta på ett mer intensivt sätt när en bestämd rättsakt antas, vilket arbete som har utförts av andra skäl men inom samma område som rättsakten tillhör samt i vilket sammanhang rättsakten har antagits.
- 45 Domstolen vill vidare erinra om att tidpunkten när en rättsakt antas är avgörande för vilka regler i fördraget som gäller för rättsaktens antagande. Det skulle strida mot rättssäkerhetsprincipen att, när man fastställer på vilken rättslig grund en rättsakt skall grundas, ta hänsyn till påstådda förändringar i förhållandet mellan institutionerna som ännu inte har stadfästs i lagtext eller som följer av bestämmelser i ett fördrag som ännu inte har trätt i kraft.
- 46 Det är således med utgångspunkt i EG-fördragets lydelse vid den tidpunkt som den ifrågasatta rättsakten antogs som man bör pröva huruvida det var korrekt att anta denna rättsakt med stöd av artikel 43, med motiveringen att rättsakten är en del av den gemensamma jordbrukspolitiken, eller om rättsakten i stället borde ha antagits med stöd av artikel 100a, med motiveringen att denna förordnings syfte och innehåll var skydd för folkhälsan och/eller konsumentskydd, i den mening som avses i artiklarna 129 och 129a i fördraget, eller med stöd av artiklarna 43 och 100a i fördraget.

- 47 Såsom domstolen har erinrat om i dom av den 5 maj 1998 i mål C-180/96, Förenade kungariket mot kommissionen (REG 1998, s. I-2265, punkt 133, och där omnämnd rättspraxis), framgår det av fast rättspraxis att artikel 43 i fördraget utgör den korrekta rättsliga grunden för all lagstiftning om produktion och saluföring av de jordbruksprodukter som är upptagna i bilaga II till fördraget, när denna lagstiftning bidrar till förverkligandet av ett eller flera av de mål för den gemensamma jordbrukspolitiken som anges i artikel 39 i fördraget.
- 48 Domstolen har även preciserat att enligt artikel 129.1 tredje stycket i fördraget ingår hälsoskyddskraven som ett led i gemenskapens övriga politik och att det, vid förverkligandet av målen för den gemensamma jordbrukspolitiken, inte får bortses från de allmänna hänsyn, såsom konsumentskydd och skydd av människors och djurs hälsa och liv, som gemenskapens institutioner skall beakta vid utövandet av sina befogenheter (se dom av den 5 maj 1998 i det ovannämnda målet Förenade kungariket mot kommissionen, punkt 120).
- 49 För övrigt bidrar hälsoskyddet till att uppnå de målsättningar för den gemensamma jordbrukspolitiken som avses i artikel 39.1 i fördraget, särskilt som jordbruksproduktionen är direkt beroende av avsättningen till konsumenter vilka bryr sig ständigt mer om sin hälsa (se dom av den 5 maj 1998 i det ovannämnda målet Förenade kungariket mot kommissionen, punkt 121).
- 50 Det är med utgångspunkt i denna rättspraxis som domstolen måste pröva vad som är den ifrågasatta förordningens innehåll och syfte.

- 51 Det är ostridigt mellan parterna att förordningen innehåller nödvändiga regler vad avser dels identifiering och registrering av nötkreatur, dels märkning av nötkött.
- 52 Den ifrågasatta förordningen rör således produktion och saluföring av sådana jordbruksprodukter som avses i bilaga II till fördraget.
- 53 Vad avser förordningens syfte vill domstolen anmärka att det framgår av första övervägandet i förordningen att förordningen syftar till att återupprätta balansen på marknaden för nötkött och nötköttsprodukter, efter att denna har destabiliserats till följd av BSE-krisen, genom att förbättra insynen i villkoren för produktion och saluföring av berörda produkter, särskilt när det gäller spårning.
- 54 Det är ostridigt att de system för identifiering och registrering av nötkreatur och märkning av nötkött som föreskrivs i den ifrågasatta förordningen i hög grad bidrar till att detta syfte kan uppnås.
- 55 I tredje övervägandet anges att ”de garantier som denna förbättring innebär kommer därför att medföra att vissa krav av allmänt intresse uppfylls, till exempel skydd av [folkhälsan]”. I fjärde övervägandet anges att ”följaktligen kommer konsumenternas förtroende för nötköttets och nötköttsprodukternas kvalitet att uppmuntras”.
- 56 I femte och sjätte övervägandet i förordningen hänvisas också till skyldigheten att identifiera och registrera djur som är föremål för handel inom gemenskapen, vilken föreskrivs i artikel 3.1 c i rådets direktiv 90/425/EEG av den 26 juni 1990 om veterinära och avelstekniska kontroller i handeln med vissa levande djur och

varor inom gemenskapen med sikte på att förverkliga den inre marknaden (EGT L 224, s. 29). Domstolen har fastställt att det var rätt att anta nämnda förordning med stöd av artikel 43 i fördraget (dom av den 5 maj 1998 i det ovannämnda målet Förenade kungariket mot rådet, punkt 135).

- 57 Enligt sjunde övervägandet i den ifrågasatta förordningen bör identifierings- och registreringssystemet dessutom möjliggöra tillämpning och kontroll av åtgärder som vidtagits inom ramen för vissa av gemenskapens stödprogram på jordbruksområdet.
- 58 I nionde övervägandet i förordningen talas det slutligen om nödvändigheten att anta en särskild förordning för nötkreatur för att förstärka bestämmelserna i direktiv 92/102, vilken även den har antagits med stöd av artikel 43 i fördraget.
- 59 Domstolen konstaterar att eftersom förordningen reglerar villkoren för produktion och saluföring av nötkött och nötköttsprodukter i syfte att förbättra insynen i dessa villkor, är förordningens främsta syfte att uppnå mål som anges i artikel 39 i fördraget, särskilt att stabilisera marknaden i fråga.
- 60 Rådet gjorde således rätt när det antog förordningen med stöd av artikel 43 i fördraget.

- 61 Omständigheten att det system som införs genom den ifrågasatta förordningen kommer att få positiva verkningar för skyddet av folkhälsan, vilket anmärks i tredje övervägandet, påverkar inte denna slutsats.
- 62 Domstolen vill slutligen anmärka att det står i överensstämmelse med artikel 129.1 tredje stycket i fördraget och den rättspraxis som omnämns i punkt 48 ovan att beakta folkhälsan då rättsakter antas med stöd av artikel 43 i fördraget.
- 63 Eftersom artikel 43 i fördraget ensam är den korrekta rättsliga grunden för den ifrågasatta förordningen, skall talan ogillas.

Rättegångskostnader

- 64 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Rådet har yrkat att kommissionen skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom kommissionen har tappat målet, skall rådets yrkande bifallas. I enlighet med artikel 69.4 i rättegångsreglerna skall parlamentet, som intervenerat i målet, bära sin egen rättegångskostnad.

På dessa grunder beslutar

DOMSTOLEN

följande dom:

- 1) Talan ogillas.
- 2) Europeiska gemenskapernas kommission skall ersätta rättegångskostnaderna.
- 3) Europaparlamentet skall bära sin egen kostnad.

Rodríguez Iglesias

Edward

Sevón

Kapteyn

Gulmann

Puissochet

Jann

Ragnemalm

Wathelet

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 4 april 2000.

R. Grass

G.C. Rodríguez Iglesias

Justitiesekreterare

Ordförande